

V Mostecu je sijalo sonce prijateljstva

Le malokdaj je mogoče zbrati toliko prijateljev in gostov in toliko invalidov na istem mestu v veselem in prijetnem razpoloženju. To se je zgodilo 4. septembra letos v Mostecu, sredi svežega zelenja, kjer se je zbralo več kot 3000 ljudi na »SREČANJU INVALIDOV LJUBLJANE 1983«.

Za tako množično prireditev pa je organizator tega srečanja — Društvo invalidov Ljubljana-Siška vložilo mnogo navora in svojih organizacijskih sposobnosti, žrtvovalo mnogo dni in tednov dela, pripravljalo ustno in pisno sodelovanje z organizacijami združenega dela v občini, mestu in njegovi okolici in z zasebniki v naši občini. Društvo je naletelo na razne težave in zavlačevanja, toda z vztrajnostjo in požrtvovalnim delom mnogih članov-invalidov se je ves napor približeval končnemu uspehu.

Srečanje invalidov je uspelo, njegov namen pa je bil zblíževati in medsebojno spoznavati invalidne osebe, odložiti črne misli in se sprostiti z vsemi, ki so nam ta dan olepšali s svojimi nastopi: s petjem, recitali, humorističnimi vložki, glasbo in z vsemi organiziranimi in tudi spontanimi točkami.

Resnično smo dolžni, da se na tem mestu javno zahvalimo prav vsem, ki so kakorkoli pripomogli, da je ta dan lepo uspel. Izredno smo bili tudi zadovoljni, da smo lahko izkoristili gostoljubje naše občinske skupščine in to srečanje pripravili prav v občini Šiška. Prešenetila nas je tudi predsednica skupščine Anka Tomišek, ki je ugodila naši prošnji in v svojem slavnostnem nagovoru pozdravila vse invalide in goste ter hkrati zagotovila doslednost v boju za uresničevanje enakopravnih pravic invalidnim osebam.

Čisto in svetlo nedeljsko jutro je vznemirilo tudi najbolj črnogledce in jih privabilo med svoje znance in prijatelje pod zelene krošnje mo-

gočnega drevja. Razpoloženje so še popestrili nastopajoči umetniki, ki so nam z zanosom in zavzetostjo posredovali svoj posebej izbrani program in nas popeljali s svojo vedrino v vselejše svet. Lepo nam je bilo, ko smo poslušali naše prvake operne pevce: Ladka Korošca, Sonjo Hočevarjevo, Rajka Koritnika in odličnega spremljevalca Milana Stanteta, recitatorja Andreja Kurenta — dramskega igralca in oktet »HOJA«.

V popoldanskem programu so nas razveseljevali humorist Igor Križanovsky, celotna skupina »Moped show« in ansambel »Veseli Drenovci«.

Vsem umetnikom se Zveza invalidov mesta Ljubljane in DI Ljubljana-Siška ponovno zahvaljuje za prijazno sodelovanje in si želita tak lep odnos tudi v prihodnje.

Zelo vabljev del našega srečanja je bil tudi lov na srečo. Ob okencih, kjer so delili dobrotke, je bila vse popoldne velika gneča in nestrno pričakovanje je naraščalo iz ure v uro.

S pomočjo delovnih organizacij naše občine, s pomočjo tovarn, podjetij in ustanov in s pomočjo zasebnikov, naklonjenih tej prireditvi, smo lahko pripravili in organizirali to srečanje v zamišljeni obliki.

Zato se vsem organizacijam združenega dela in vsem privatnim obrtnikom, ki so prisluhnili našim težavam in nas s svojo obliko pomoči tudi podprli, zahvaljujemo za pripravljenost in vso naklonjenost. S skupnim dogovarjanjem in delom bomo še marsikdaj uspeli ponuditi roko tudi našemu invalidu. Le tak način dela rojeva sadove, zblížuje ljudi in podira plotove odtujevanja.

»SREČANJE INVALIDOV LJUBLJANE 1983« je svetel primer, kaj zmora moč povezovalja in posluha do človeka — invalida.

Jožica Zoroja

Dobro sodelovanje med ZRVS in JLA

Tehnični zbor

Poveljstvo kasarne Boris Kidrič iz Šentvida pri Ljubljani je skupno z OK ZRVS Ljubljana-Siška v ponedeljek, 10. oktobra, pripravilo tehnični zbor sodobne oborožitve za svoje člane in za kadete iz šolskega centra milice v Tacnu. OK ZRVS pa je povabil na zbor tudi mentorje obrambnih krožkov osnovnih šol in šol usmerjenega izobraževanja v občini, kar bo vsekakor še bolj pripomoglo k predstavitvi in popularizaciji vojaškega poklica med mladimi, saj so ravno v zadnjem letu v občini Šiška, s pomočjo koordinacijskega odbora za usmerjanje mladih v obrambno-vojaške poklice in OK ZRVS, dosegli tu že vidne uspehe. Poveljstvo kasarne, ki že vseskozi uspešno sodeluje z rezervnimi starešinami občine Ljubljana-Siška in obrambnimi krožki osnovnih šol, srednje šole za elektroniko v Šentvidu, z izobraževalnim centrom TZ Litostroj in železniškim šolskim centrom, je nudilo na vpogled sodobna vojaška sredstva, ki jih uporablja kopenska in drugi rodovi naše vojske. To so bili razne pištole, puške, puškomitraljezi, mitraljezi, PA trocevni topovi, protitankovska sredstva, sredstva za zveze, eksplozivna sredstva in pa večnamenska amfibijska vozila.

Kot je ob koncu obiska in ogleda vojaških sredstev dejal starešina Slobodan Lukič iz kasarne Boris Kidrič, ki je tudi član predsedstva OK ZRVS Ljubljana-Siška, bodo taktično-tehnični zbori še vnaprej ostali ena izmed oblik seznanjanja rezervnih vojaških starešin s sodobno vojaško tehniko in orožjem.

Roman Stana

Mladinci, prostovoljci v enotah TO

Z dobro voljo do znanja

Tudi letos smo se mladinke in mladinci, prostovoljci v enotah TO, zbrali v učnem centru štaba za TO občine Ljubljana-Siška.

Nekateri smo se poznali še s prejšnjih usposabljanj, nekateri pa so bili v učnem centru prvič. Tokrat je bil program usposabljanja še zanimivejši, pestrejši in morda za spoznanje obsežnejši. Večinoma smo svoje znanje, ki smo si ga pridobili pri pouku obrambe in zaščite, in znanje s prejšnjih usposabljanj še bolj poglobili in razširili. Poslušali smo vrsto predavanj s področja vojaških ved in izvedli tudi streljanje na strelišču izobraževalnega centra RSNZ v Tacnu, kjer smo se izkazali kot dobri strelci. Na usposabljanju smo se prvič spoprijeli tudi z nalogami stražarja. Kljub nevihtni noči smo nalogo zadovoljivo opravili. Poskušali smo tudi izdati bilten, a zaradi pomanjkanja časa in tehničnih težav naloge nismo zmogli. Začasno smo formirali še komisijo za SLO in DS, aktiv mladih komunistov in osnovno organizacijo ZSMS.

Vse mladinke in mladinci smo pokazali dobršno mero zavzetosti in dobre volje za pridobivanje zna-

nja in vojaških veščin, ki so nam jih posredovali starešine.

Delo je potekalo v sproščenem vzdušju in dobra volja ni popustila niti za trenutek. V času počitka so mladinci in mladinke, ki so se prostovoljno javili za stražo, pripovedovali »dogodivščine« v nevihtni noči. Izkušnje, pridobljene v težjih razmerah, so sproščale salve smeha. Imeli smo celo nekaj štirinožnih, plašnih gozdnih prijateljev — srne.

Sprožilci fotoaparatorov pa so škrtali zdaj tu, zdaj tam, izmenjavali smo si naslove — da ne pozabimo prijateljstev, sklenjenih v teh septembrskih dneh.

Bolj se je bližala ura slovesa, bolj smo se zavedali, da nekaterih mladincev naslednje leto ne bo več v naših vrstah, saj bodo odšli na odsluženje vojaškega roka. Še zadnjič smo stopili v zbor in komandant nam je podelil značke TO. Ko smo zapustili učni center, smo še zadnjič zakorakali v vzorni koloni proti avtobusni postaji. Obljubili smo si, da bomo ostali v stikih in organizirali tudi srečanja. Pripeljal je avtobus, mi pa smo drug drugemu vzkliknili trikrat Z-D-R-A-V-O.

Zorica Bukinac

